

NA TRIGLAV

Očka nam je neko poletje izpolnil veliko željo: končno smo odšli na Triglav. Naš planinski izlet je trajal dva dni. Prejšnji večer smo vse pripravili: v nahrbtnik smo dali vetrovke, nekaj rezervnih oblačil, vodo, hrano, čokolado, zemljevid in čelade. Pripravili smo pohodne čevlje in se hitro odpravili spat. Vstali smo zelo zgodaj in se odpeljali proti slapu Savica, kjer smo začeli naš pohod. Očka, dedi, Maks, Lučka in jaz smo hodili zelo počasi. Najprej smo osvojili Komarčo, nato smo prišli do sedmerih Triglavskih jezer in se ustavili pri koči na Doliču. Tam smo prenočili. Naslednji dan smo prehodili pot do kočice Planika in se od tam povzpeli na Triglav. Bilo ne naporno, vendar sem vesela, da nam je uspelo.

Ko smo se po vzponu vrnili h koči Planika, smo srečali gospoda, ki je bil zelo dobre volje. Vse je povabil na pijačo. Dedi, ki je bolj radovedne narave, ga je vprašal, ali kaj praznuje.

Možakar je odgovoril:

»Danes sem stotič stopil na Triglav.«

»Vauuu, to pa je razlog za veselje!« je vzkliknil Maks. »Jaz sem pa komaj prvič,« se je zamislil.

»Nič hudega, mladi mož. Mlad si še in vse ti lahko uspe, če se za to potrudiš. Ti lahko na Triglav priplezaš dvestokrat, če se boš tako odločil in se potrudil. Veš, hoja v hribe je kot naše življenje. Včasih je pot položna in lahka, včasih zelo strma in naporna. Toda če obe poti prehodiš z dobro voljo in trudom, ti ni hudega. Ni važen samo cilj, ampak tudi, kako ga dosežeš. Če se za to potrudiš, je na cilju še toliko bolj veselo in zabavno.«

Ko je to rekel, me je počohal po glavi, vsem otrokom čestital za prvi vzpon na Triglav in odšel k svojim prijateljem.

Vsi trije smo z odprtimi ušesi poslušali, kar je govoril gospod. Dedi je opazil, kako pozorno smo prisluhnili, in je rekel:

»Kar poslušajte ga in si zapomnite njegove besede.«

»Dedi, ali si videl tisto kapelico ob poti?« je vprašal Maks.

»Zakaj so jo postavili tako visoko v gorah?«

»Ker vsi planinci potrebujemo Božje varstvo. Tudi tukaj nas čuva Marija in njena priprošnja k Bogu. Včasih kapelico postavijo na kraju, kjer je kakšen planinec umrl ali se poškodoval.«

»Prebral sem, da je lahko tudi hoja molitev,« je rekel očka.

»Kako?« sem vprašala.

»Ko ljudje hodimo, imamo največ časa, da razmišljamo o sebi, o ljudeh okoli nas, o vsakdanjih dogodkih, lepih in težkih stvareh.«

»V gorah smo najbližje Bogu, ker smo tako visoko in naša molitev nima tako dolge poti,« je razmišljala Lučka.

»Res je,« je dejal očka.

»No, no, zdaj je pa dovolj razmišljanja o tako težkih stvareh, saj smo vendar na izletu in na izletu se je treba tudi zabavati,« je utrujeno dejal dedi in nas povabil v kočico na nekaj sladkega.

Ko smo se spuščali z gore, se je dedi počutil slabo in očka je skrbelo, kaj bo z njim. Počasi, a varno smo prišli do avtomobila in se odpeljali domov.

Pot na Triglav je bila zanimiva. Spoznala sem, da se je treba za vsako stvar v življenju potruditi in verjeti, da zmoreš. Tudi Marija je verjela, da more biti mama Božjemu sinu in je Bogu rekla, naj se zgodi tako, kot On želi.

Naloga

Pri učenju ali drugem delu se potruj po svojih najboljših močeh.